

(דף א ע"א) רַבִּי חִזְקִיָּה פָּתַח, כְּתִיב, (שיר השירים ב) (פנחס רלג, ופ' תשא קפט) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים. מֵאן שׁוֹשְׁנָה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. (בגין דאית שושנה ואית שושנה), מה שושנה דאיהי בין החוחים אית בה סומק וחוּר, אוף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אית בה דין ורחמי. מה שושנה אית בה תְּלִיסַר עֲלִין, אוף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אית בה תְּלִיסַר מְכִילָן דְּרַחְמֵי דְּסַחְרִין לה מְכַל סְטָרְהָא. אוף אֱלֹהִים דְּהִכָּא (נשא דף קלא ב, וקלח, וקמוז) (שמות קפא) מְשַׁעְתָּא דְּאִדְכָר אִפִּיק תְּלִיסַר תִּיבִין לְסַחְרָא לְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וּלְנִטְרָא לה. וּלְבַתֵּר אִדְכָר זְמַנָּא אַחְרָא. אַמְאי אִדְכָר זְמַנָּא אַחְרָא. בגין לְאַפְקָא חֲמֵשׁ עֲלִין תְּקִיפִין דְּסַחְרִין לְשׁוֹשְׁנָה. (פנחס רלג וצ"ע בקו א), וְאַנּוּן חֲמֵשׁ אֲקָרוּן יְשׁוּעוֹת. וְאַנּוּן חֲמֵשׁ [חֲמֵשִׁין] תְּרַעֲיוֹן. וְעַל רְזָא דָּא כְּתִיב (תהלים קטז) (תרומה קס"ט) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׂא דָּא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה אֲצִטְרִידָהּ לְמַהוּי עַל חֲמֵשׁ אֲצַבְעֵן וְלֹא יִתִּיר. כְּגִוּוֹנָא דְּשׁוֹשְׁנָה דִּיתְבָּא עַל חֲמֵשׁ עֲלִין תְּקִיפִין דּוּגְמָא דְּחֲמֵשׁ אֲצַבְעֵן. וְשׁוֹשְׁנָה דָּא אִיהִי (תרומה קלא) כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מְאַלְהִים תְּנִינָא עַד אֱלֹהִים תְּלִיתָאָה חֲמֵשׁ תִּיבִין. מְכָאן וְלֵהֲלָאָה אֹר דְּאִתְבְּרִי וְאִתְגְּנִיז וְאִתְפְּלִיל בְּבְרִית הַהוּא דְּעָאֵל

רַבִּי חִזְקִיָּה (נ"א רבי אלעזר) פָּתַח, כְּתוּב (שיר השירים ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים. מִי הַשׁוֹשְׁנָה זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל [משום שיש שושנה ויש שושנה]. מַה הַשׁוֹשְׁנָה שְׁהִיא בֵּין הַחוּחִים יֵשׁ בָּהּ אֶדָם וְלָבָן - אֵיךְ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בָּהּ דִּין וְרַחֲמִים. מַה שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵי עָלִים - אֵיךְ בְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵי מִדּוֹת רַחֲמִים שֶׁמְקִיפּוֹת אוֹתָהּ מְכַל צְדָדֶיהָ. אֵיךְ אֱלֹהִים שֶׁל כָּאן, מְשַׁעָה שְׁנוֹזֵר, הוֹצִיא שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵי תְבוֹת לְהַקִּיף אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁמֹר אוֹתָהּ.

ואחר כך נזכר פעם אחרת. למה נזכר בפעם אחרת כדי להוציא חמשה עלים חזקים שפוכבים את השושנה. ואותם החמשה נקראים ישועות, והם [חמשה] [חמשים] שְׁעָרִים. ועל זה הפוד כתוב (תהלים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׂא, זו כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. הכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עַל חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת וְלֹא יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁהַשׁוֹשְׁנָה שְׁיֹשֶׁבֶת עַל חֲמֵשׁ עָלִים חֲזָקִים בְּדִגְמָא שֶׁל חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת. וְהַשׁוֹשְׁנָה הַזֶּה הִיא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מִ"אֱלֹהִים" הַשְּׁנִי עַד "אֱלֹהִים" הַשְּׁלִישִׁי

Rabbi Chizkiya opened (the discourse), It is written, ‘As a rose among the thorns, so is my beloved amongst the daughters’ (Song 2:2). Who is the rose? This (refers to) *Kneset Yisrael* [the collective (soul roots) of Israel] (*malchut*-kingship). For there is (one level of) a rose and there is (another level of a rose). Just as a rose, which is found amidst the thorns, has within her the colors of red and white, also *Kneset Yisrael* has within her (both) judgment and loving-kindness. Just like the rose has in it thirteen petals, so too *Kneset Yisrael* has in her thirteen paths of mercy, which surround her from all her sides.

Also, Elokim (*binah*), here in the first verse, from the time that it is mentioned, brought out (the next) thirteen words (of the verse) to surround *Kneset Yisrael*, and to guard her.

And after this, it is mentioned another time. (“And the spirit of Elokim hovered...”) Why (is it mentioned) again? In order to bring forth five sepals that (are to) surround the rose. And these five are called ‘salvations’, and they are five gates. And concerning this secret it is written, “I lift up the cup of salvations” (Ps.116:13). This is the cup of blessing. The cup of blessing needs to be on five fingers (of the right hand-*chesed*), and not more (of the left hand-*gevurah*).

So in the same manner is the rose that sits upon five sepals, (that are) like the five fingers. And this rose (corresponds to) the goblet of blessing (*malchut*). (There are) five words from the second ‘Elokim’ (mentioned in the Torah) to the third ‘Elokim’ (that signify the fingers).

From here and further, the light that was created, and was hidden and was included in the covenant (*yesod*) - that went into the lily, and brought out of her seed. And this is called “the tree that makes fruit that seed is in it”. And that seed actually endures in the sign of the covenant.

בְּשׁוֹשַׁנָּה (ס"א דא) וְאֶפֶיק בֵּיהּ זֶרְעָא. וְדָא אֶקְרִי עֶץ
 עוֹשֶׂה (סב ב) פְּרִי אֲשֶׁר זֶרְעוּ בוּ. וְהֵוּא זֶרַע קִיָּמָא
 בְּאוֹת בְּרִית מִמֶּשׁ. וְכִמְה דְדִיּוֹקְנָא דְבְרִית אֲזִדְרַע
 בְּאַרְבָּעִין וַתְרִין זְווגִין הֵוּא (נ"א דההוא) זֶרְעָא, כִּן
 אֲזִדְרַע שְׂמָא גְלִיפָא מִפְּרֵשׁ בְּאַרְבָּעִין וַתְרִין אֲתָוּן
 דְּעוֹבְדָא דְבְרָאשִׁית.

(דף א ע"ב) בְּרָאשִׁית, רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח (שיר השירים ב) (צו

א, לט ע"ב, ויקרא ד ב, לקמן ה) הַנְּצַנִּים

נִרְאוּ בְּאַרְצָא. הַנְּצַנִּים, דָּא עוֹבְדָא דְבְרָאשִׁית, נִרְאוּ
 בְּאַרְצָא אִימְתִי, בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, דְּכִתִּיב וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ
 כְּדִין נִרְאוּ בְּאַרְצָא. עַת הַזְמִיר הִגִּיעַ, דָּא יוֹם רְבִיעִי
 דְהוּא בֵּיהּ זְמִיר עָרִיצִים, מְאֵרַת חֶסֶר. וְקוֹל הַתּוֹר,
 דָּא יוֹם חֲמִישִׁי, דְּכִתִּיב יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם וְגו' לְמַעַבְד
 תּוֹלְדוֹת. נִשְׁמַע, דָּא יוֹם שְׁשִׁי דְכִתִּיב נַעֲשֶׂה אָדָם.
 דְהוּא עֲתִיד לְמַקְדָּם עֲשִׂיהָ לְשְׁמִיעָה, דְכִתִּיב (דף א

שהוא עולם הבא. עולם הנשמות עולם הנחמות). (נ"א דבר אחר)

הַנְּצַנִּים אֵלֶין אַנּוּן אֲבָהֶן דְּעָאלוּ בְּמַחְשְׁבָהּ וְעָאלוּ
 בְּעֵלְמָא דְאִתִּי וְאֲתַגְּנִיזוּ תַּמְּן. וּמִתַּמְּן נִפְקוּ בְּגִנְזוֹת
 וְאֲטַמִּירוּ גו' (נ"א בהו) נְבִיאֵי קְשׁוּט. אֲתִילִיד יוֹסֵף
 וְאֲטַמִּירוּ בֵּיהּ, עָאל יוֹסֵף בְּאַרְעָא קְדִישָׁא וְנִצְיַב לוֹן
 תַּמְּן, וְכִדִּין נִרְאוּ בְּאַרְצָא וְאֲתַגְּלוּ תַּמְּן. וְאִימְתִי

- חֲמֵשׁ תְּבוֹת. מִכָּאן וְהִלָּא הָאֹר שְׁנַבְרָא וְנִגְנוּ
 וְנִכְלָל בְּבְרִית הֵוּא שְׁנַכְנָם בְּשׁוֹשַׁנָּה [ס"א זו]
 וְהוֹצִיא בֵּיהּ זֶרַע, וְזֶה נִקְרָא עֶץ עֲשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זֶרְעוּ
 בוּ. וְאוֹתוֹ הַזֶּרַע קָיָם בְּאוֹת הַבְּרִית מִמֶּשׁ. וְכִמו
 שְׂדָמוֹת הַבְּרִית נִזְרַע בְּאַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם זְווגִים [של
 אוֹתוֹ] הַזֶּרַע הֵוּא, כִּן נִזְרַע הַשֵּׁם הַחֲקוּק מִפְּרֵשׁ
 בְּאַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁל מַעֲשֶׂה בְרָאשִׁית.

בְּרָאשִׁית, רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח, (שיר ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ
 בְּאַרְצָא. הַנְּצַנִּים - זֶה מַעֲשֶׂה בְרָאשִׁית.

מִתִּי נִרְאוּ בְּאַרְצָא בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, שְׁפָתוֹב וַתּוֹצֵא
 הָאָרֶץ, אִזּוּ נִרְאוּ בְּאַרְצָא. עַת הַזְמִיר הִגִּיעַ - זֶה הַיּוֹם
 הַרְבִּיעִי שֶׁהִיָּה בוּ זְמִיר עָרִיצִים, מְאֵרַת חֶסֶר. וְקוֹל
 הַתּוֹר - זֶה הַיּוֹם הַחֲמִישִׁי, שְׁפָתוֹב יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם וְגו',
 לַעֲשׂוֹת תּוֹלְדוֹת. נִשְׁמַע - זֶה הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי, שְׁפָתוֹב
 נַעֲשֶׂה אָדָם, שֶׁהִיָּה עֲתִיד לְהַקְדִּים עֲשִׂיהָ לְשְׁמִיעָה,
 שְׁפָתוֹב כָּאן נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכִתוּב שֵׁם נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע.
 בְּאַרְצָנוּ - זֶה יוֹם הַשַּׁבָּת, שֶׁהוּא דְגִמַּת אֶרֶץ הַחַיִּים.

(שהוא עולם הבא, עולם הנשמות, עולם הנחמות). [נ"א: דבר

אחר] הַנְּצַנִּים - אֵלוּ הֵם הָאֲבוֹת שְׁנַכְנָסוּ בְּמַחְשְׁבָהּ
 וְנַכְנָסוּ לְעוֹלָם הַבָּא וְנִגְנוּ שֵׁם, וּמִשָּׁם יֵצְאוּ בְּגִנְזוֹת
 וְנִסְתְּרוּ בְּתוֹךְ נְבִיאֵי הָאָמֶת. נוֹלַד יוֹסֵף וְנִטְמְנוּ בוּ.
 נַכְנָם יוֹסֵף לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה וְהִצִּיב אוֹתָם שֵׁם, וְאִזּוּ

is written “And the land brought forth shrubbery...” (Breishit 1:12), that they were seen in the land.

“The time of the zamir has come” – this is the fourth day, that on it occurs the ‘pruning of the weeds’, imperfect luminaries.

“The voice of the dove” - this is the fifth day. As is written “Let the waters swarm with the swarming living soul” - (Breishit 1:20) to make offspring.”

The voice of the dove is heard - this is the sixth day, (as) it is written, [1b] “Let Us make man,” (ibid 1:26), that in time to come he will put doing before hearing. It is written here, “let us make man”, and it says there “na’aseh [we will do] and we will hear” (Ex. 29:7).

“(The voice of the dove is heard) ‘in our land’” - this is the day of *Shabbat*, that it is in the image of the land of the living (*bina, the life of the world-to-come*). The world of the souls, the world of salvations.

Something else (to explain this verse): “The buds” - these are the patriarchs that arose in thought [*Abba*], and ascended to the world-to-come [*Imma*], and were hidden there. And from there they left [the upper] concealment and were concealed within the true prophets [*netzach* and *hod*]. Joseph [*yesod*] was born and they [the light of the patriarchs] were hidden in him. Joseph went into the holy land [*malchut*].

There they stood up firmly. And then they appeared in the land and were revealed there. And when do they appear? At the time when the rainbow is revealed in the world. Be-

אתחזון, בשעתא דאתגלי קשת בעלמא. דהא בשעתא דקשת אתחזי כדין אתגלין אנון, ובההיא שעתא עת הזמיר הגיע עדן לקצץ חיבין מעלמא. אמאי אשתזיבו, בגין דהנצנים נראו בארץ, ואלמלא דנראו לא אשתארונו בעלמא, ועלמא לא אתקיים. ומאן מקיים עלמא וגרים לאבנהו דאתגלין, קל ינוקי דלעאן באורייתא, ובגין אנון רביין דעלמא, עלמא אשתזיב. לקבליהון, (שיר השירים א) תורי זהב נעשה לה, אלין אנון ינוקי רביין עולמין דכתיב, (שמות כ"ה) ועשית שנים כרובים זהב.

בראשית רפי אלעזר פתח (ישעיה מ) שאנו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. שאנו מרום עיניכם לאן אתר, לאתר דכל עיינין תליאן ליה. ומאן איהו, פתח עינים. ותמן תנדעון דהאי סתים עתיקא דקימא לשאלה. ברא אלה. ומאן איהו. מ"י. ההוא (שמות ק"מ א) דאקרי מקצה השמים לעילא. דכלא קימא ברשותיה. ועל דקימא לשאלה ואיהו בארץ סתים ולא אתגליא, אקרי מ"י, דהא לעילא לית תמן שאלה. והאי קצה השמים אקרי מ"י.

ואית אחרא לתתא ואקרי מ"ה. מה בין האי להאי, אלא קדמא סתימא דאקרי מ"י קימא (תרומה קל"ח א, ויקהל רי"א, בהעלותך קמ"ח ב, ולהלן ט' א, י"ו, קס"ז א, שמות קנ"ז) לשאלה, כיון דשאל בר נש ומפשפש לאסתפל לא ולמנדע מדרגא לדרגא עד סוף פל דרגין, פיון דמטי תמן, מ"ה. מה ידעת, מה אסתפלתא, מה פשפשתא, הא כלא סתים פדקדמיתא.

ועל רזא דנא כתיב, (איכה ב) מה אעידה מה אדמה לה. פד אתחריב בי מקדשא נפק קלא ואמר מה אעידה (ב"א ומה [מה] אדמה לה, בההוא מ"ה אעידה) בכל יומא ויומא, [והא] אסהידת בך מיומין קדמאין דכתיב, (דברים ל) העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ. ומה אדמה לה בההוא גונא ממש עטרית לה בעטרין קדישין עבדית לה שלטנו על עלמא דכתיב, (איכה ב) הזאת העיר" שיאמרו" פלילת" יפי" וגו' קרינא לה

נראו בארץ ונגלו שם. ומתי הם נראו בשעה שהתגלתה הקשת בעולם. שהרי בשעה שנראית הקשת, אז הם מתגלים, ובשעה שהיא עת הזמיר הגיע לקצץ את הרשעים מן העולם. למה נצלו משום שהנצנים נראו בארץ, ואלמלא שנראו, לא היו נשארים בעולם, והעולם לא היה מתקיים.

ומי מקיים את העולם וגורם לאבות להתגלות קול התינוקות שעוסקים בתורה. ובגלל אותם התינוקות של העולם, העולם נצל. פנגדם (שיר א) תורי זהב נעשה לה, אלו הם תינוקות ילדים עלמים, שפיתוב (שמות כה) ועשית שנים כרובים זהב.

בראשית, רפי אלעזר פתח, (ישעיה מ) שאנו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. שאנו מרום עיניכם, לאיזה מקום למקום שכל העינים תלויים בו, ומי הוא פתח עינים, ושם תדעו שהסתום העתיק הזה שעומד לשאלה ברא אלה. ומי הוא "מ"י, ההוא שנקרא מקצה השמים למעלה, שהכל עומד ברשותו. ועל שהוא עומד לשאלה והוא בדרך נסתר ולא גלוי נקרא "מ"י, שהרי למעלה אין שם שאלה. וקצה השמים הזה נקרא "מ"י.

ויש אחר למטה שנקרא "מה". מה בין זה לזה אלא הראשון הנסתר שנקרא "מ"י עומד לשאלה. פיון ששואל אדם ומפשפש להסתפל ולדעת מדרגה לדרגה עד סוף פל הדרגות, פיון שמוע לעשם - "מה". מה ידעת מה הסתפלת מה פשפשת הרי הכל נסתר כבראשונה.

ועל הסוד הזה פתוב (איכה ב) מה אעידה מה אדמה לה. כשנחרב בית המקדש, יצא קול ואמר, מה אעידה [נ"א: (ומה) מה אדמה לה, באותו מ"ה אעידה] בכל יום ויום, [והרי] העידתי בך מימים ראשונים, שפתוב (דברים ל) העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ. ומה אדמה לה, באותו גון

cause at the time when the rainbow appears, then they are revealed. And at that time - 'the time of song has arrived' (which results in) the time to cut the wicked from the world. Why will they [the wicked] be saved? Because the buds appear in the land. And were it not that they (the buds) appeared, they (the wicked) would not be left in the world, and the world would not endure.

And what makes the world endure and causes the fathers be revealed? The voice of the children that speak in (learn) the Torah. And because of these youths of the world, the world is saved. Corresponding to them (it says): "We will make for you golden doves"

(תהלים קכ"ב) ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה.
 (איכה ב) מה אשנה לך. כגוונא דאנת יתבה, הכי הוא
 כביכול לעילא. כגוונא דלא עאלין השתא בך עמא
 קדישא בסדרין קדישין, הכי אמינא לך דלא איעול
 אנא לעילא עד דיצלון בך אכלוסך לתתא. ודא
 איהו נחמה דילך הואיל דדרגא דא אשנה לך בכלא.
 והשתא דאנת הכא גדול פים שברה. ואי תימא דלית
 לך קיימא ואסותא, מ"י (שמות רל"ז ב) ירפא לך, ודאי
 ההוא דרגא סתימאה עלאה דכלא קיימא ביה ירפא
 לך ויוקים לך.

מ"י קצה השמים לעילא, מ"ה ועד קצה השמים
 לתתא (קצה השמים לתתא). ודא ירית יעקב דאיהו מבריך
 מן הקצה אל הקצה, מן הקצה קדמאה דאיהו מ"י, אל
 הקצה בתראה דאיהו מ"ה, בגין דקאים באמצעיתא.
 ועל דא מי ברא אלה.

אמר רבי שמעון, אלעזר בני פסוק מילך ויתגלי
 סתימא דרזא עלאה דבני עלמא לא ידעין. שתיק רבי
 אלעזר. בכה רבי שמעון וקאים רגועא (נ"א שעתא) תדא.
 אמר רבי שמעון, אלעזר מאי אלה. אי תימא ככביא
 ומזלי, הא אתהוזאן תמן תדיר. ובמ"ה אתבריאו כמא
 דאת אמר, (תהלים לג) בדבר יי שמים נעשו. אי על מלין
 סתימין לא לכתוב אלה דהא איתגליא איהו. אלא
 רזא דא לא אתגליא בר יומא חד דהוינא על פיך
 ימא, ואתא אליהו ואמר לי רבי, ידעת מה הוא, מי
 ברא אלה. אמינא ליה אלין שמיא וחילהון עובדא
 דקודשא בריה הוא דאית ליה לבר נש לאסתכלא בהו
 ולברכא ליה דכתיב, (תהלים ח) כי אראה שמיך מעשה
 אצבעותיך וגו' יי אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ.

ממש עטרתי אותך בעטרות קדושות, עשיתי לך
 שלטון על העולם, שכתוב (איכה ב) הזאת העיר
 שיאמרו כלילת יפי וגו'. קראתי לך (תהלים קכב)
 ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה.

(איכה ב) מה אשנה לך - כמו שאת יושבת בך,
 בך הוא כביכול למעלה. כמו שלא נכנסים בך
 עכשו העם הקדוש בסדרים קדושים, כך נשבועתי
 לך שאיני נכנס למעלה עד שיכנסו בך אוכלוסין
 למטה. וזוהי נחמתך, הואיל שתדרגה הזו אשנה
 לך בכל. ועכשו שאת כאן, גדול פים שברה. ואם
 תאמר שאין לך קיום ורפואה - מ"י ירפא לך.
 ודאי שאותה הדרגה הנסתרת העליונה שהכל
 עומד בה, תרפא לך ותקים אותך.

מ"י - קצה השמים למעלה, מ"ה - ועד קצה
 השמים למטה [קצה השמים למטה]. וזה ירש יעקב,
 שהוא מבריך מן הקצה אל הקצה. מהקצה
 הראשון שהוא מ"י, אל הקצה האחרון שהוא
 מ"ה, משום שעומד באמצע. ועל זה מי ברא אלה.
 אמר רבי שמעון, אלעזר [בני], פסק דבריך ויתגלה
 הסתר של הפסוד העליון שאין בני אדם יודעים.
 שתיק רבי אלעזר. בכה רבי שמעון ועמד רגע [נ"א:
 שעה] אחד.

אמר רבי שמעון, אלעזר, מה זה "אלה" אם תאמר
 פוכבים ומזלות - הרי הם תמיד נראים שם, ובמ"ה
 נבראו כמו שנאמר (תהלים לג) בדבר ה' שמים
 נעשו. אם על דברים נסתרים, שלא יכתב אלה,
 שהרי הוא גלוי! אלא זה הפסוד לא התגלה רק יום
 אחד שהייתי על חוף הים, ובא אליהו ואמר לי,

רבי, ידעת מה זה "מי ברא אלה" אמרתי לו, אלו השמים וצבאותם, המעשה של הקדוש - ברוך-הוא
 שיש לאדם להסתכל בהם ולברך אותם, שכתוב (שם ח) כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך וגו', ה' ארננו
 מה אדיר שמך בכל הארץ.

(Song 1:11) - these are the children, the youths, the lads. As it is written "And you shall make two golden (forms of) cherub (angels)" (Ex. 25:18).

"In the beginning." Rabbi Elazar opened (the discourse and said): "Lift up your eyes on high and see who created these" (Is. 40:10). "Lift up your eyes" - to what place? To the place that all eyes are dependent. And what is that? The opening of the eyes [malchut]. And there you shall know that this Ancient Hidden One stands for inquiry: